

ter med Hensyn til Navnes Beskaffenhed Justitsministeriet naturligvis tager det Hensyn, som det overhovedet tager og maa tage i saadanne Spørgsmaal til sagkyndige Udtalelser, som jo for øvrigt ogsaa kunde komme frem fra anden Side.

Den anden Kreds af Ændringsforslag, som Udvalget eller en Del af Udvalget stiller, vedrører Spørgsmaalet om den Grænse, der bliver at drage mellem de Navne, som kunne tilegnes uden Bevilling paa den lette Maade, som Lovforslaget tilsigter, og de Navne, hvor berettigede Navneinteresser kunde træde hindrende i Vejen. Lovforslaget, tror jeg, har ramt det rette i den Henseende, idet det har holdt sig til det, som gennemgaaende har været Bevillingspraksis i den lange Periode fra 1828, hvori en Bevillingspraksis overhovedet har kunnet uddanne sig hos os. Lovforslaget anerkender altsaa, at der er berettigede Navneinteresser, som maa begrænse Tilegneligheden. Kun tror jeg, at denne Begrænsning hos os ikke hviler paa faste Regler, men paa et Administrationsskøn, og jeg kan allerede af den Grund ikke drage Grænsen efter saadanne Hensyn, som den norske Praksis er kommen ind paa, fordi den danske Bevillingspraksis i alt Fald ikke kan forstaas paa den Maade, som den ærede Ordfører oplyste, at de norske Bevillinger ere blevne betragtede af de norske Domstole. Lovforslaget anerkender, at der er berettigede Navneinteresser, men Grænsen for disse mener jeg er draget rigtigt i Lovforslaget, som det er. Der er taget Hensyn til det i § 2, 2. og 3., hvor der kræves en Nedarvning af Tilnavnet eller Ejendomsnavnet gennem to Slægtled, hvorefter man vil kunne sige, at der er vundet Hævd paa Navnet. Der er ved den Liste, som omtales under § 2, 1. b., draget Omsorg for de nydannede Navne, idet de sagkyndige, som man maatte anvende, have Anvisning paa at tage Hensyn til berettigede Navneinteresser efter det samme Skøn, som Ministeriet nu ved sin Bevillingspraksis anvender. Det er derimod ikke særlig fremhævet under 1. a., fordi den gældende Bevillingspraksis er den, at Stednavne i den Forstand, som det er nærmere angivet i Forslaget, ere fri og kunne tages, naturligvis naar de søges som Stednavne, idet man altid forbeholder sig en Afgørelse for saadanne Tilfælde, hvor de ikke søges som Stednavne, men fordi vedkommende vil gribe ind maaske i Familieinteresser osv. Fra dette Standpunkt mener jeg altsaa, at Lovforslaget i det hele har truffet den rette Grænse.

De forskellige Ændringsforslag gaa i dobbelt Retning. Det ene stillet af et Mindretal, gaar ud paa at drage noget stærkere, end Lovforslaget har, en Grænse til Fordel for de berettigede Navneinteresser. Andre Forslag, som ere stillede af hele Udvalget, som gaa i Retning af at udvide Friheden til at tage Navne mere end Lovforslaget. Det af Mindretallet stillede Forslag gaar ud paa at begrænse de Navnes Tilegnelser, som Nr. 1 til § 2 tilsteder, dels ved Hensyn til Navne „i Rigets Historie“ og dels for saa vidt Stednavnene vides at være knyttede til enkelte Slægter. Jeg har udtalt i Udvalget, at jeg finder Grænsen, som den er dragen i Lovforslaget, forsvarlig og rigtig, men at jeg ikke vil have noget imod at tiltræde de Forslag i den Retning, som Mindretallet har foreslaaet. Jeg erkender nemlig, at der for de historisks Navnes Vedkommende kan være Grund til at begrænse Tilegneligheden — hvad der rimeligvis ogsaa vilde ske, hvis Tilfældet kom til at foreligge for Ministeriet under den herskende Bevillingspraksis — og at jeg ogsaa kunde gaa med til at lade Stednavnes Tilegnelighed begrænse af Hensynet til, om de bares af enkelte Slægter, hvis man altsaa lagde Vægten paa det. Jeg ser naturligvis meget godt Vanskelighederne. At der for det første er noget meget ubestemt i dette, om et Navn indtager „en mere fremtrædende Plads i Rigets Historie“, og at der dernæst er noget ikke mindre ubestemt i, om et Navn er knyttet „til enkelte Slægter“ er givet. Det vil aldrig kunne regnes ud, om 3 eller 4 eller 5 Slægter er Grænsen. Meningen af „enkelte Slægter“ er naturligvis om Navnet er blevet saa almindeligt, at det ikke længere kan undersøges, ikke kan dokumenteres, at kun enkelte Slægter bære det. Det er naturligvis en Skønsgrænse, der der maa drages baade med Hensyn til, hvad der er kendt i Rigets Historie, og hvad der er knyttet til enkelte Slægter. Men jeg skal bemærke med Hensyn til det, som fra Flertallets Side blev indvendt, at det naturligvis ikke er Meningen, at en Assistent i Justitsministeriet eller overhovedet Justitsministeriets Embeds- og Bestillingsmænd skulde tilvejebringe denne Liste. Paa samme Maade, som man har tænkt sig det ved den anden Liste over nydannede Navne, stemmende med dansk Sprog-tone, maatte det være en Kommission eller Komite eller et Udvalg, bestaaende af Historikere og særlig her Personalhistorikere, som skulde affatte Listen. Dersom altsaa